

anses som hørende under Udtrykket „de interesserede i Boet“ i Stiftelovens § 89, 2det Stykke, hvilket har medført, at Eksekutorer efter at have desinteresseret Arvingerne have kunnet lade Boet henstaa usluttet til Skade for Statskassen, har man troet i sidste Punktum af Forslagets § 1 Nr. 4 at burde lade den fornødne Bestyttelse for Statskassens Interesser tilvejebragt ved at foreslaa, at Amtmændene, henholdsvis Justitiarius i Landsøver- samt Hof- og Stadsretten, i den omhandlede Henseende ere besjædede til at optræde paa Statskassens Vegne.

For at frembringe Boets Afgivelse til Eksteretten maa selvfølgelig visse Tvangsmidler staa til Raadighed. Efter Forholdets Natur vil der i saa Henseende kun kunne blive Spørgsmaal om at paalægge de vedkommende under en fastsat Dagbøde at udlære Boet. Dagbøderne, der i de under § 1 Nr. 1—3 ommeldte Tilfælde maatte paalægges af Eksteretten og i de i § 1 Nr. 4 ommeldte af Justitsministeriet, ere foreslaaede satte til 4—10 Kr., hvorhos det er bestemt, at de tilfalde Statskassen og eventuelt ville være at affone i Overensstemmelse med de almindelige Regler i Lov om Afsoningen af Bøder udenfor kriminelle Sager af 16de Februar 1866 § 3.

Det Galer, der vil være at tillægge Eksekutor for den ved ham stedfundne Behandling af et i Medfør af Bestemmelserne i Forslagets § 1 til Eksteretten afgivet Bo, er foreslaaet fastsat af Eksteretten, ogsaa i de under Nr. 4 faldende Tilfælde, idet alene Eksteretten gennem den fortsatte Behandling af Boet vil være i Stand til at danne sig et fuldt begrundet Skøn over Omfanget af den af Eksekutor udførelde Virksomhed.

Reglerne i Lovforslagets §§ 3 og 4 om den Fremgangsmaade, der vil være at følge i Tilfælde af, at de paagældende interesserede i Boet i Medfør af § 1 Nr. 1 og 2 og § 2 beslutte, enten at Boets videre Behandling skal gaa over til Eksteretten, eller at Eksekutor skal stille behørig Sikkerhed, ere alt i det foregaaende berørte og tiltrænge formentlig ingen yderligere Begrundelse. Ved den foreslaaede Ordning har man været ledet af Hensynet dels til, at de paagældendes Interesser ikke skulle sættes paa Spil ved en utilbørlig Forhaling af Afgørelsen fra Eksekutors Side, dels til, at ingen Afgørelse bør træffes, førend der er givet Eksekutor Lejlighed til, om han maatte ønske det, at fremsføre sine Grunde for, at Bestlutningen ikke bør tages til Følge. Der vil formentlig ikke kunne rejses Tvivl om, at den af Eksteretten truffne Afgørelse ikke bør kunne gøres til Genstand

for Paaanke, idet i modsat Fald Nyttens af den hele Forantaltning let vil vise sig at være ganske illusorisk. Om Indtrædelser af Forpligtelsen efter § 1 Nr. 3 er talt ovenfor, og med Hensyn til Justitsministeriets Bestlutninger efter § 1 Nr. 4, — hvilke efter Sagens Natur ogsaa maa være endelig forbindende for vedkommende — skal kun særlig henvises til, at Bestemmelsen i Stiftelovens § 89, 2det Stykke, om, at der, forinden den der omhandlede Afgørelse træffes, skal være givet Eksekutor Lejlighed til at udtale sig over den fremkomne Klage, selvfølgelig finder Anvendelse ogsaa i det i Forslagets § 1 Nr. 4, sidste Punktum, ommeldte Tilfælde, at Klagen rejses paa Statskassens Vegne, samt at de andre i Nr. 4 ommeldte Tilfælde ere af en saadan Art, at det næppe vilde være rigtigt som en ufravigelig Regel at fordrer Eksekutors Erklæring indhentet, navnlig da dette — bortset fra, at det ofte vilde være ganske hensigtsløst under de givne Forudsætninger — kunde medføre en i det foreliggende Tilfælde skæbnesvanger Forhaling af Afgørelsen.

Forslagets §§ 5 og 6 angaa, som anført, en enkelt Side af det offentlige Kontrol med Eksekutorernes Virksomhed i Boer, der behandles af saadanne. Medens der i øvrigt for Tiden ikke er fundet Anledning til væsentlige Forandringer i de i saa Henseende gældende Forskrifter, tilsigter § 5, dels for de her omhandlede Boer at indføre om end i et noget mindre Omfang den Kontrol, som ifølge Lov om Konkurs af 25de Marts 1872 § 77 er gældende med Hensyn til Eksterettens Tilsyn med Kuratorer i Konkursboer, dels at fjerne de Tvivl, som for Tiden kunne rejses med Hensyn til Omfanget og Betskaffenheden af de Tvangsmidler, der behøves for at gøre de gældende Regler om Tilsynet effektive. I forstævnte Henseende bemærkes, at det vel efter Frd. om Kans. Regnskabsvæsen af 8de Juli 1840 § 14 paahviler Eksekutorerne to Gange aarlig til vedkommende Amtmand og i Kjøbenhavn til Justitiarius i Landsøver- samt Hof- og Stadsretten at indsende Kasseekstrakter. Uigefrom det imidlertid ikke direkte er foreskrevet, at Kasseekstrakterne skulle være ledsagede af Kassebogen eller Legitimation for Bomidlernes behørig Anbringelse, saaledes tør det anses for uheldigt, at Ordningen gaar ud paa, at alle Kasseekstrakter skulle indsendes paa samme Tid, en Ordning, som ikke kan opretholdes, naar et virkeligt, paa Gennemgang af Kassebøgerne grundet Efterhyn skal finde Sted, idet Efterhynet i hvert Fald i Kjøbenhavn da vil medtage saa lang Tid, at Kassebøgernes Fraværelse vil medføre